

LBRIS

We know
books

Ion Moldoveanu

CARTEA CUVÂNTULUI CUVINTELOR

Pseudo-eseu despre Dumnezeu

LETRAS

Promovăm autorii români

PARTEA I CUVÂNT ÎNȚĂL DE ÎNȚĂL	5
(Re)facerea lumii, prin Cuvânt.....	7
„Intrare”	16
Marele Tot cel luminos și umbra lui, marele Netot cel umbros.....	18
Îngeri luminoși în zbor	26
Avem Dumnezeu!	45
Fie numele lui: Dumnezeu	57
Dumnezeu sunt Eu!	65
Începe scrierea Testamentului. Testamentul 821.135.1 cel foarte nou	73
Ușile! Ușile! Deschideți ușile (De la Biserica adormirii la Biserica deșteptării).....	93
Iată Omul Ecce Homo! (Re)nașterea Omului. Nașterea Omului nou. .	153
Sfârșitul începutului	248
PARTEA A II-a CĂRȚILE	257
Cap. I Cartea domnului PROLOG	259
Cap. II Cartea domnului SINONIM.....	298
Cap. III Cartea domnului AUTONIM.....	309
Cap. IV Cartea domnului SUPRANUMIT	322
Cap. V Cartea doamnei misterioase care se semnează dedesubt	366
Cap. VI Cartea domnului ÎNDREPTAR.....	402
Cap. VII Cartea camaradului ANTONIM.....	418
Cap. VIII Cartea domnului ÎNDREPTAT	442
Cap. IX Cartea domnului PSEUDONIM	454
Cap. X Cartea domnului NUMITOR.....	469
Cap. XI Cartea domnului NUMIT	493
Cap. XII Cartea domnului EPILOG.....	544
CUVÂNT DE NEÎNȚĂLIERE sau Nesfârșitul neînceputului.....	569

LBRIS

We know
books

PARTEA I
CUVÂNT ÎNȚIAL DE ÎNȚIERE

1). Cuvântul inițial, de inițiere, - parcă îl și văd, tocmai de aici, din acest punct de vedere, care funcționează ca punct de sprijin, să răstorn cu el pământul, sau să îl îndrept -, își are capătul tocmai aici, la început, în punctul 0. Iată-l acolo, fix în punctul inițial, la poarta cu nr. 1, - și ultimul, căci este singur, doar aici se petrec toate, de la (ne) început până la (ne)sfârșit. Iată-l, chiar în punctul acela negru, mic, cât un puric, (mic, mic, dar mare campion la sărituri, în lungime, și în lățime, și în adâncime, și în înălțime, și în toate părțile), gata să sară. De la început de drum, adică primul punct, nr. 1. (Un 1 plin, de lângă 0 gol: „A fi sau a nu fi, aceasta este întrebarea”, care frământă pe toți gânditorii, de la vițelul de la poarta nouă la gânditorul de la Hamangia, până la gânditorul de la poarta infernului, ca și pe Hamlet, dar și pe noi, cei de astăzi)... 1 sau 0, ca la calculator. Un joc de două cifre, creator de lume -, pentru că la temelia lumii stă numărul. Numărul 1. De lângă 0. Parcă văd că următoarea Biblie va fi scrisă la calculator, cum scriu eu acum. Doar că eu scriu și cu mâna pe inimă, și cu capul, și cu inima suită la cap, și cu capul coborât în palme, precum Gânditorul, pe linia capului, și pe linia inimii, și pe linia vieții, - așa scriu eu Cartea vieții. Și, recunosc, uneori scriu și cu picioarele, pe nisipul mării. Nisip aurifer, îmi place să cred. Cu toate scriu, pe toate cele.

Și astfel Cuvântul inițial încă neînceput, ca o apă de izvor încă neîncepută, treptat, treptat, începe să cuvânte. La început mai în șoaptă, apoi din ce în ce mai tare, să scoale și morții din morminte.

— Unde ești tu, neînceputule Cuvânt total? Adică, vreau să zic, Cartea Cuvântului cuvintelor, dacă ar fi să traduc, cum mă pricep și eu. (Că aici totul este scris după un manuscris străvechi de câteva mii de ani, adus la zi la traducerea automată, pe înțelesul celor de azi. De unde se vede că nu este nimic nou sub soare, că ce a fost va mai fi, ce va mai fi a mai fost, și toate sunt scrise dinainte. Dar noi nu putem să le citim decât rând pe rând. Deci să deschidem Cartea și să citim). Cum s-ar zice, călare toți pe calul balan, și se întreabă unul pe altul unde este calul balan. Așa se întâmplă în scrierea autoreferențială. Și care, poate că nu întâmplător, începe cu Biblia, (poate nu o să vă vină să credeți), cea mai autoreferențială carte. Care începe cu Cuvântul, pus să se orienteze singur, și pe față, și pe dos, pe toate părțile. Până la sfârșit. Și până la nesfârșit. Astfel încât până la urmă Cuvântul este Biblia toată, de la început, și de la neînceput, până la

sfârșit, și la nesfârșit... Și așa mai departe... Și mai înapoi... Este adevărat, o Carte nu numai autoreferențială, (pseudo)modernă, și post-modernă, ci și clasică, și romantică, și expresionistă, și impresionistă, și toate cele... O carte totală, ca însăși viața.

Și Cartea Cuvântului cuvintelor este însăși Cartea vieții.

2). — Eu, Cuvântul, iacătă-mă-s, aici, la datorie. La deschiderea Cărții, la cap de rând, pe punct de plecare. În punctul 0, - de fapt lipit de punctul 1, că el dă startul... Start! Numărul stă la temelia Cărții. Punctul este cel care închide, până la el, ceva, și tot el deschide, după el, altceva. Fie și neantul. Începând de aici, din punctul inițial cel negru, cât un puric de mic. Sau din orice punct, că toate punctele sunt la fel. Precum noaptea toate pisicile sunt negre. Oricare punct de dinaintea celorlalte, sau de după ele, din șirul cel fără cap și fără coadă. Înșiruite toate în linie, și în coloană, la rând, în bună rânduială, ca mărgelile pe ață. În jocul cu mărgelile de sticlă, cum se juca odată un scriitor modern. Sau, de ce nu, (la un scriitor român mai vechi), jocul cu mărgăritarele: Înșiră-te, mărgărite, / pe lungi fire aurite, / ca o horă luminoasă, / în povestea mea frumoasă, (sau cam așa ceva)... Dar să avem grijă mare, să nu aruncăm cu mărgăritare în troaca porcilor! Că nu dau semne că le-ar gusta. Pentru ei mai bine să le aruncăm în albia de porci un pumn de tărățe. Să mai pună ceva untură pe burtă. Ba pot să se spele cu tărățe de-astea și pe cap, de mătreață. Că le curge mătreața asta ca tărățele din cap, de nici nu mai poți să le deosebești.

3). — Start!, - a zis Dumnezeu, cuvântătorul Cuvântului. Al Cuvântului-Dumnezeu. Atunci, când a început numărarea, - sau numărătoarea inversă, în funcție de unde îl așezi pe 0, (adică ceva care nu există, dar decide!): înainte, sau după 1.

Să o pornim de la Poarta Albă. Albă ca zăpada. (Da, și cei șapte pitici, că îi luăm pe toți la pachet). Pe care începem acum să o facem albă cu picățele negre. Când ciocănim în ea, să se deschidă, cu degetul mâinii de oțel în mânășă de pluș, plină de tuș, de o facem numai puncte-puncte... Până când o vom înnegri de tot. După care urmează și alte serii de puncte: puncte, puncte..., în reacție în lanț, până la nesfârșit... Se scrie „punct” și se citește „punct inițial”, sau „punct de pornire”... Cât o literă, sau o cifră, să zicem 0 - că e rotund ca un covrig. Sau ca șarpele Ouroboros -, cât constelația Dragonului, sau cât toată Calea lactee, încovrigat asupra lui

însuși, să se nutrească, din el însuși, când își sugă coada, ca pe biberon, - că deocamdată este și el de-abia un nou-născut. Sau oricum altcumva, după caz. Dar și „punct de vedere”, ca un ochi atoatevăzător, situat deasupra la toate, sus, la Supranumit, la lumnator, prin care să se poată citi tot ce scriu eu aici, cu pixul cu arc spiralat. Că dacă aprinzi lumina din ele, de la becuțele lor interioare, punctele devin puncte de lumină, sau pixeli auto-iluminați, care luminează lumea a giorno. Ba chiar și noaptea, ca stelele, - pixelii cei auto-iluminați ai cerului. Toate ca unul, și unul ca toate.

4). S-a spus: dați-mi un punct de sprijin și vă răstorn pământul. Este un punct de vedere. Un punct forte. Supranumit al nostru zice: dați-mi un punct de sprijin și eu vă răstorn cerul. Tot cerul înstelat. Vi-l răstorn pe tot în cap, să vă între bine în cap, cu toate luminile lui. Dar din punctul meu de vedere, - căci acesta este punctul meu de sprijin, - eu nu vă răstorn, ci eu vă zidesc. Ba răstorn și eu ceva: răstorn noroiul, și ceața, și greața, și mătreața, și noaptea, și noaptea minții, din cimitirul cu același nume... Le pun la punct, de nu se văd. Adică le pun punct. Dar nu mă opresc aici, ci și zidesc, după punct, la puncte, puncte... Zidesc, tot din toate acestea, este adevărat, pe ruinele lor. Dar zidesc altceva: eu zidesc munții, și marea, și văzduhul, și cerul, și lumina... Tot Universul, ce mai încolo-încoace. Universul meu. Pe care, când va fi gata, dacă vă face plăcere, vi-l pot oferi pe de-a-ntregul, în dar... Cu multă plăcere!

5). Aici, la punct, am sosit, dar la el nu m-am oprit, ci mai departe am pornit... (Citat din folclorul nou, ba chiar foarte nou, creat chiar acum de mine). Până la sfârșit, mai exact până la nesfârșit, adică la Cuvântul de (ne)încheiere. Că Dumnezeu este peste tot. Punct. Adică puncte-puncte...

Și de la capăt.

Pentru că, iată cum - precum broasca din fabulă -, punctul cel mic, cât oul, (de furnică), dar forte, care se umflă până când se face cât ditamai boul, - ca la un semn, deodată punctul face: bum! (Ce i-a mai bubuit mintea! Bine că nu i-a plesnit ceva la cap). S-a aprins în el un becuț, ceva - că e punct auto-iluminat - și punctul de sprijin a făcut explozie. Dar ce explozie! Explozia inițială. Fără nici o prealarmă de prevenire. Așa, din senin, la plesneală. Adică a făcut exact ca o bombă (o bombă cu ceas, că altfel nu avea cum să măsoare ea ora 0). O bombă tactică, cât și strategică. Ca la bombele cu bile. Unde însă fiecare bilă face și ea explozie, cu bile

mai mici, care au în ele bile și mai mici, din ce în ce mai mici, cât niște puncte, și puncte, puncte..., într-o reacție în lanț. Să adune cât mai multe puncte. O bombă atomică A, și o bombă cu hidrogen H, și toate literele alfabetului, până la bomba Z, (de la zvastica indiană răstignită, să se aleagă praful), și așa mai departe... (Uite așa se învață, la Înalta noastră școală de dumnezei, să nu se mai uite, tot alfabetul, de la A la Z, și mai dinainte, și mai departe, - zice dl. învățător Numitor).

Și punctul de sprijin răstoarnă pământul. Pentru că punctul, când s-a copt bine, face explozie, și atunci se sparge, deodată, bum!, mai întâi în două puncte. Și apoi în trei puncte.... Înșirate ca mărgăritarele, pe firul Ariadnei, precum literele acestea, la rând. Ca bomba cu bile, în reacție în lanț. Până când completează un rând întreg, și o pagină, și o carte întreagă de puncte din acestea, până când terminăm de scris toată Cartea Cuvântului cuvintelor. Adică niciodată...

Și până când o fac pe toată în picățele. Că aici se aplică cu succes tehnica integralistă, din pictura pointilistă, în care din puncte poți să faci ce tablou vrei, și tabloul întregului Univers, și tabloul lui Dumnezeu, dacă te ține așa asta să te cațeri atât de sus, până la El, să îți pozeze.

6). Și totul se întetește, și dă-i, și dă-i, și bum, și bum, alte explozii, repetate de câte ori vrei - nu vrei... Și era un zăduf, în văzduh, și un năduf, în propriul duh... Că s-au copt bine cu toții, și s-au răscopt, de la vipia de afară, și pe dinăuntru. Asta da explozie, m-a umplut de respect. De i-a lăsat pe toți muți de uimire, cu gurile căscate. Așa se recomandă să stea, să nu le spargă timpanul. Ba și-au înfundat cu toții urechile, cu dopuri de ceară, sau cerumen, cum aud că se zice acum, să se protejeze, de nu mai aud bine nici până în ziua de azi. Au rămas cu toții cam surzi, dar numai pe jumătate, adică au rămas cam într-o ureche. Și de aceea ziceau ei că și din consoanele sonore, pe care ei le auzeau doar pe jumătate, ar fi rămas doar consoane mute, pronunțate doar cu jumătate de gură, cât izbutesc ei să audă, doar cu o ureche. Astfel, dacă înainte ziceau că explozia cea mare face: Bang, Bang, Bang, (adică se bălângăne cu consoane sonore), acum ei zic că face, (cu consoane mute): panc, pic, panc... De unde și toată teoria cu Pic-Panc. Sau Big-Bang, pentru cine are urechi de auzit... Ca la păcănele. Sau precum boabele de porumb, când se sparg în floricele de porumb copt. Pop corn, ce mai... Să avem ce ronțai, la film, la „Albă ca Zăpada și cei șapte pitici”. Asta ca să digerăm mai bine cele văzute.

Sau să le punem surdina, dacă vrem să nu ne asurzească. Prea vuia tot cerul de păcăniturile lor, ca la păcănele. (Sau, sincer să fiu, ca la păcălele). Dar, scuze, că m-a luat gura pe dinainte, și am mai pus și de la mine. Că eu scriu aici după dictare. Eu sunt aici doar un mic scrib, care scriu după cum trag și eu cu urechea ciulită, și după cum aud și eu ce îmi dictează marele Dictator. Ca la telefonul fără fir, unde cuvântul, din țânțar, ajunge armăsar. Sau invers, din armăsar se face țânțar, că până la urmă ne alegem cu mai mulți țânțari decât armăsari. De aceea unele cuvinte le recepționez cu un procent oarecare de aproximație, în plus sau în minus, prin asociere cu altele asemănătoare, din familia lor de cuvinte. Că ele fac parte din familii, unele chiar din famiglii, (că și aici aud cu oarecare aproximație, că sună la fel, dar se scriu diferit), unite nu atât prin legături de rudenie, cât prin cine știe ce alte liniuțe de unire căci cuvintele au magnet în ele. Dacă nu cumva și eu am rămas de atunci, de la explozia inițială, cam fudul de urechi, cu auzul dat pe „mute”, sau pe surde, - că și consoanele mute sunt de fapt cam surdo-mute).

7). Într-un rând a fost o explozie, care s-a repetat de trei ori - până când a ajuns la cap de rând.

În alt rând au fost mai multe explozii, care s-au lungit pe mai multe rânduri. Chiar până la sfârșitul Cărții Cuvântului cuvintelor -, sau chiar la nesfârșitul ei. Făceau: Big-Bang. Ba nu chiar atât de sonor, ci pus în surdina de dopurile de cerumen din urechi, cu consoane mute, (și chiar surdo-mute), adică Pic-Panc, ca mingile de ping pong. Și toate aceste păcănituri sunt asamblate, la cor, în marea armonie a sferelor. Pentru că în natură toate cântă, fiecare după partitura sa, fiecare pe glasul său, (după cum fiecare tot pe glasul său piere). Totul este muzică, muzică simfonică, simfonia nouă, neînceptută, neîntreruptă și neterminată... (Se cântă, la TV Mezzo, doar partea mediană, adică media extremelor - nel mezzo del cammin di nostra vita). Să avem ce asculta, la căști, acasă, pe stradă, în metrou, în avion, peste tot... Și tot așa bate, de Paști, și clopotul cel vechi de la biserica de lemn de pe deal, din Ardeal. Arde ceva la deal? Sau dau turcii, și dau foc la case? Ce a mai fost și-atunci! O larmă, și o alarmă, de nedescris. Ca și aceea de dincolo, din Dealul Mare, dinspre muntele Omul. Bate a nuntă, sau a înmormântare? Cine poate spune...

8). Și a fost o lumină mare, cât tot cerul. Ca o explozie de stea supernovă - ba chiar cât toate stelele supernove luate la un loc, cel puțin. Că, desigur, atunci toate stelele erau noi, chiar nou-nouțe. Și păcăneau pe capete, de călcai pe jos pe o sumedenie de cioburi ca de oglindă, pe care ne căznim noi acum să le lipim la loc, cu limba. Și din praful acela de stele, din grăunțele lui cele mai fine, suntem făcuți și noi. Și toate punctele acestea negre din fața ochilor, pe care ne căznim noi acum să le lipim la loc, cu limba, în șirul acesta de litere, tot din explozia aceea inițială provin, cu pic-pancul ei. De acolo ne luăm noi lumina. Să tragem lumină pe bulevardele marilor orașe, și pe ulițele satelor, să ne vedem duminică, la hora mare. Să tragem lumină și în case, și în mințile noastre, și căldură în suflete...

De unde ne vine și cântecul: „Rău mă dor ochii, mă dor/ De lumina stelelor”. Mă ustură ochii de nu mai pot, de atâtea litere luminoase câte văd în fața ochilor, ca la reclamele luminoase, seara. Că au închis cu toții ochii, să nu îi orbească. Și de atunci au rămas cu toții orbi, sau aproape toți, cu ochii lipiți, ca la puii de pisică. Și surzi, cu urechile înfundate cu cerumen, (cum mi se suflă în cască să zic). Și muți, ca tipograful Numit, de parcă toți au botniță la gură, sau măcar mască de protecție, - că de atunci nu mai suflă nimeni nicio vorbă despre ce a fost. De frică să nu fie arși pe rugul de foc care vine din pământ, ca eretici, de sfânta Inchiziție. (O explozie universală, cu o vâlvătaie mare cât un potop întreg de foc, la botezul cu foc, - o flacără vie fără moarte, adică flacăra eternă -, că ar fi locul aici să facem și psihanaliza focului. Care printr-o reacție de fuziune în lanț dă naștere acestui nou născut, înfășat în scutece albe de lumină - Universul întreg. (Până la Vatra luminoasă, cartierul pentru orbi, de la noi de acasă, cu flacăra ei eternă. Păzită non-stop de vestale).

(De fapt punctul care a explodat era infinit de mare. Dar cu un haos în el, ca un singur element. Și care sub efectul razei de lumină proiectată peste el, pornind de la un punct minuscul și inundând totul, - căci acesta este cel care cu adevărat a făcut explozie -, și-a dezvoltat astfel părțile componente. Să însemne oare aceasta o fărâmițare, sau divizionism? Nicidecum, pentru că lumea a rămas tot cum era dintotdeauna, unitară, doar că s-a pus în lumină nouă, - în lumina omului).

Și toate acestea ca să creeze o lume nouă. Pământ nou și cer nou, pentru omul nou.

9). Iată, aşadar, am asistat cu toţii aici, la cinema „Lumina”, pe ecran panoramic, de 360 de grade, sau chiar 365, la facerea lumii, - a lumii luminate. Prima facere a lumii. Ba chiar prima ei refacere. Adică facerea ei în reluare, în lumina cunoaşterii. Pentru că, după cum ziceam, - **şi reiau** şi eu cele spuse -, ea exista dintotdeauna, dar ca un haos. **Aparent. Pentru** că nu avea cine să facă, prin Cuvântul bine ordonat, noua lui ordine, - să pună în lumină ordinea preexistentă, dar invizibilă, în absenţa **ochiului care** să o vadă. Adică, mai exact, să întrerupă din întrerupător noaptea minţii şi să-şi pună ordine în gândire, să poată să pună în lumină ordinea preexistentă în lume, de când lumea. Adică dintotdeauna... Până când am venit eu, omul, să îi decopertez sensul. Sensul ei iniţial. Şi să îl descopăr în mine. Astfel mi-l împărtăşesc şi mie, şi mă fac copărtaş la facerea lumii. Adică la refacerea, şi chiar la prefacerea ei. Şi îi mai adaug şi prelungiri, ca la amoeba proteus. Să o fac din nou, din pix, o ordine nouă, pământ nou şi lume nouă, pentru omul nou.

10). Aşa am văzut-o eu, cu ochii mei, larg deschişi, cât cepele, să pot să o cuprind cu ochii, în lumina orbitoare a cunoaşterii. Şi am lungit ochii, ca la melc, până la cer. De aceea ziceam că mă ustură ochii de lumina stelelor. Când am aprins, cu lanterna mea, un punct luminos, un spot ca o explozie. Atunci lumina a biruit întunericul. Şi în această lumină am văzut eu acest Univers luminos. Şi luminat. Sau auto-iluminat. Aşa cum îl proiectez eu, chiar eu, pe ecran, la cinema „Lumina”. (În completare la „Albă ca Zăpada şi cei şapte pitici”). Că doar lumea era dintotdeauna, dar eu am luat la cunoştinţă de ea aşa, punând-o în evidenţă, într-o adevărată explozie de lumină. Pentru mine, Universul tot este un imens cinematograf în aer liber: cinematograful „Lumina”, cu ecran panoramic, de 360 de grade, (sau chiar 365)

(Dar să fim cu toţii atenţi, în întunericul din nesfârşita sală de proiecţie, să nu ne împiedicăm de prag şi să cădem dincolo, în bezna din subterana Subsemnatei. Noi să lucrăm aici cu ochii ţintă la viitorul luminos, de pe ecranul panoramic din noi...).

11). Iată viziunea pe care am avut-o eu până aici, - ca şi de aici încolo, înainte şi înapoi, în dreapta şi în stânga, în jos şi în sus, în exterior şi în interior... Cu ochii mari, cât cepele, în toate părţile, ca Argus, şi alungiţi, ca la melc. Şi cu urechile lungite, ca la iepure. Până la cer. Să vedem, deci,

URBIS | wagner
book

toate câte sunt, văzute și nevăzute, dar auzite. Că eu nu mai pot să tac. Să scot la lumină adevărul, adevărul curat, cât pot eu mai curat. Îmi asum eroic acest risc, chiar peste sfânta Inchiziție. Că dacă spuneam toate acestea prin Evul Mediu, parcă văd că eram ars pe rug. Acum, în Evul Mediu permanent, poate scap doar cu scaunul electric. Desigur, să dau lumină, ca un filament aprins, să luminez încăperea. Trebuie să mărturisesc tot ce știu, să mă ușurez de toată această povară sufletească, ce se umflă în mine, ca broasca din fabulă, gata să plesnească. Cine are urechi ciulite, ca la iepure, să asculte, iar cine este acoperit cu ochi ca Argus, peste tot corpul, mari ca cepele, alungiți ca la melc, în toate direcțiile, să citească ce scrie în carte. Să aibă apoi ce povesti, din gură în gură, în folclor, să ducă vorba mai departe. Pentru că toate acestea sunt de poveste.

Aici Cuvântul zidește lumea.

12). **Așadar**, vorbim aici de un Univers deschis, în plină explozie. O explozie continuă, fără de început și fără de sfârșit. Așa a luat el naștere. În mine, desigur (că în afară el era pretutindeni, dintotdeauna, și pentru totdeauna). Și acum ia proporții. Încât eu devin Eu. Că mă umflu ca broasca din fabulă. Până se disipează, și se nisipează de tot. Ca Unul care se face bucăți-bucățele, în toate chipurile, - prin tehnica curentului „divizionist”, - și din Univers devine Unidivers. Sau chiar Multivers, ca în sistemul holarhic. (E bine să mergem întotdeauna până la rădăcina cuvântului, să îl cunoaștem mai bine). Și din Eu devine eu-ri. Pentru că mai întâi punctul inițial s-a înmulțit, din sine însuși, în puncte, puncte... Înșiruite toate la rând, în bună rânduială, ca mărgelele, - sau chiar mărgăritarele, -, pe ață, în linii și coloane. Trasând mai întâi, pentru încălzire, (aici liniuță),: -, o mică liniuță de unire. Apoi liniuța asta atâta s-a tot lungit, cât o ditamai linia, fără cap și fără coadă: ... —... Și, totodată, linia asta atâta s-a tot lățit, din ea însăși, și atâta s-a tot revărsat peste margini, în cele patru puncte cardinale, cât cuprinde, și dincolo de cuprins, și de necuprins, până când a potopit totul și a descris un plan fără margini, neted ca foaia asta velină de scris. Iar planul s-a înmulțit și el, din el însuși, crescând ca aluatul dospit, în spațiu, în sus și în jos, plan peste plan, punând foaie peste foaie, ca foile de plăcintă (de mere, din mărunțelul cunoașterii), în această Carte a Cuvântului cuvintelor, într-un volum voluminos, - volumul 1, și singurul -, cât un Dicționar universal.

Sau cât o nouă Biblie, - adică tot o Carte a Cuvântului cuvintelor -, groasă de jos și până sus de tot, tocmai hăt, până la Dumnezeu...

Pentru că spațiul tridimensional a ajuns acum la cea de a patra dimensiune, de sus, de pe dealul Spirii -, dimensiunea spirituală. De jos, de la talpa muntelui Omul, până sus, prin Supranumit, spre Dumnezeu. Că o Carte trebuie să dibuie poteca ce duce la Dumnezeu. Să aibă și ea un Dumnezeu al ei, (fără de care nu există nici carte, nici acest eseu despre Dumnezeu).

13). Iată, astfel s-a creat Universul. Și Universul Cărții Cuvântului cuvintelor. Astfel lumina a biruit întunericul.

Prin urmare, așa scriu și eu aici această nouă Geneză. Dar modernizată și actualizată. Pentru că lumea se face, și se reface, neconținut... Dumnezeu este perfecționist, ajungând până la perfecționarea perfecțiunii. Perfecționarea perfecțiunii vizibile în prezent, pentru supraperfecțiunea nevăzută care va să vină, cândva. (Într-un viitor luminos. Că luminița de la capătul tunelului ne vine din viitor, prin luminatorul din tavan. Chiar dacă, atunci când o atingem, vedem că este tot cea din trecut. Se vede că tunelul timpului este curbat, ca balaurul Ouroboros, întors să își devoreze coada). Că ar fi păcat să se termine totul aici. Mai sunt multe de spus, și de făcut. Pentru că Universul se crează în continuare, este în mișcare perpetuă. El, (singurul), este un veșnic perpetuum mobile. De aceea lumea aceasta este o modernă opera apertă, cu ușa rămasă mereu crăpată...

1). — Ușa! Ușa! Deschideți repede ușa! - se tot împinge în ușă portarul Prolog. Și, însetat de lumina culturii, pac!, bate o dată, fremătând de nerăbdare, la ușa Înaltei școli a domnului învățător Numitor, să intre înăuntru și să își însușească și el lumina cărții, prin arta scrisului și cititului, și să înceapă să scrie el marea Carte. El ciocăne cu ciocanul în ușa până la cer, gata să o spargă, să facă deschiderea. Și să înceapă să scrie. Să scrie pornind de la Marele punct -nițial, punând punctul pe i, dar apoi mâncând-l chiar pe i-... Că îi este o foame mare de litere, o foame de lup. De lup îmbrăcat în haină de portar...

...Dar aici dă nas în nas cu Epilog, din partea de pe verso, care tocmai se tot împingea în ușă să o închidă.

— Ușa, ușa! Închideți repede ușa! - se bagă în vorbă și Epilog. Care, ajuns tobă de carte, pac...!, ciocănea și el cu ciocanul în ușă, de douăsprezece ori, dar de partea cealaltă. Să facă el închiderea, bătută în cuie. Să scrie punctul final, de la Marea încheie-, dar mâncând-l și el, pe -re... Pentru că Universul este deschis... Seamănă cu fratele lui geamăn, Prolog, că și lui îi este o foame de litere. Dar cu o diferență, că el este pe invers, și lui îi este o foame de lupoaică. Soția lupului menționat mai sus. Poate chiar lupa capitolina, mama adoptivă a pruncilor gemeni Romulus și Remus, cei doi frați de la întemeierea Romei. Care se aveau ca frații, până când Romulus l-a întrecut pe Remus și l-a exilat în uitarea publică. (Lasă că mai înainte au mai fost și Cain, agricultorul care i-a venit de hac păstorului Abel, că așa s-a scris istoria).

Ca și Prolog și Epilog, și ei tot într-o veșnică ciondăneală familială, care pe care... Dar iată că acum, tocmai la timp, pentru a evita o nenorocire, sare între ei să îi despartă chiar dl. învățător Numitor, personal. (Aaa, să trăiți, dom profesor!). Sau Dascălu, după poreclă - pentru că mai înainte fusese dascăl la biserică. Nașul adică, numit de toți numiții lui și noul Ioan Botezătorul. Sau Sf. Ioan cel Nou. Sau mister Ion. Ba chiar Misterion. Sau Necunoscutul. Și destule alte nume, că cine împarte, parte își face, chiar partea leului. Și câteodată o mai ia popește, cu Pic-Panc, cu Doamne-Doamne... Și care acum s-a făcut dascăl de școală nouă.

— Mă simt între voi fix ca Isus răstignit între cei doi tâlhari. Unul care trece, altul care vine.

Probabil că acum se pregătește să le țină o dizertație magistrală. Până îi exasperează și îi aliniază pe amândoi împotriva lui. Mai precis, o cuvântare despre cuvinte, despre cum trebuie să le scrie și să le citească corect. Adică conform îndreptarului lui Îndreptar, ghidul nostru legislativ.

— Măi copii, voi sunteți prostuți? (Nu știu de ce tot le zicea el așa, o fi având vreun tic verbal. Dar aflu eu, odată și odată, și atunci o să vă povestesc și vouă, pe șart, să vă țin la curent cu ce mai e nou). Despre ce început și sfârșit tot vorbiți voi aici? Că mă faceți să și râd, mai să mă scap pe mine de atâta râs. La gluma asta, cu explozia inițială. Păi unde vedeți voi aici început și sfârșit? Voi nu ați băgat de seamă că era vorba doar de un material didactic pentru nivel de școală elementară, ca o carte pentru copii? Că noi lucrăm aici, la școală, pe modele, ca structuraliștii. Și chiar și pe acestea, voi nu vedeți aici cum Cartea Cuvântului cuvintelor se deschide cu puncte de suspensie, fără început, ca o apă de izvor neîncepută, fără fund de adâncă, pentru că este o continuare, - precum și la sfârșit, că nu are nici încheiere? Că ușile sunt deschise, doar trăim într-un Univers deschis. Este o continuare continuă, fără început și fără sfârșit. Nu are și ea de niciunele. Trebuie să punem noi mână de la mână, mâini fără număr, ca zeul Shiva, să o înzestrăm cu de toate. Și, până la urmă, vedem că de fapt ea are totul. Chiar Totul, cât tot necuprinsul, fără sfârșit, că nu cunoaște moarte. Ce dovadă mai bună vreți? Că doar Cartea, cu coperti din oglinzi paralele, este imaginea lumii, văzută în oglindă, adică „imago mundi”, ca să zic așa, (- că el este învățat, vorbește și limbi moarte, trecute la cele veșnice). Să nu judecați după șablon, după experiența voastră de zi cu zi, unde toate au un început și un sfârșit, mai apropiat sau mai îndepărtat, și din cauza copacilor mulți și deși, fie ei și seculari, sau chiar milenari, riscați să nu mai vedeți codrul nesfârșit și veșnic. Sau chiar cerul nesfârșit și veșnic. Nimic pe lume nu este veșnic, în afară de veșnicie. Da, toate pe lumea asta au un început și un sfârșit, în spațiu și în timp, - în afară de lumea însăși. Care este Infinitul, Totul, și Unicul. Adică Dumnezeu, că alt cuvânt mai potrivit nu am găsit, pe moment. Țineți bine minte cuvintele mele, de aici, din școala mea elementară: nimic nu apare, la Prolog, așa, din nimic, (din nimic, nimic răsare), și nimic nu dispare, așa, fără urmă, la Epilog... Totul se metamorfozează continuu. Pentru că Totul este viu. Mai ceva ca în marile metamorfoze, ale marelui poet latin, de la malul Mării celei mari. Totul curge la vale, fără oprire, ca o apă vie, de la izvorul nesecat până la Marea fără margini. (Când se dezgheață. Că dacă e cald și se evaporă, curge la deal, de unde a venit, să închidă

2). Toată povestea aia, pentru voi, măi copii prostuți, cu explozia inițială, dintr-un punct, a fost despre explozia de lumină a cunoașterii, din mintea omului care cunoaște... Este drumul pe care îl parcurge orice copil nou născut, de când se naște, cu mintea aproape „tabula rasa”, cât un punct, ca voi, până când crește mare, merge la școli înalte, și cunoaște lumea din jur, (care există de când lumea, adică dintotdeauna). Din aproape în aproape, și din aproape în departe, studiind-o cu microscopul, și cu telescopul, și cu stetoscopul... Pentru că explozia aceea de lumină a cunoașterii, cu care să pună în lumină lumea, ca la cinematograful „Lumina”, are loc în sine însuși. Până se dilată, ca broasca din fabulă, să înghită tot Universul... Ca un nou dumnezeu al ei.

De aceea eu nici nu mai pricep ce mai caută aici Prolog, și nici Epilog. Valoarea voastră, a ambilor, luată la un loc, este o sumă zero. Trebuie să vă schimbați numele.

(Ceea ce până la urmă vor și face, atunci când Epilog îi va lua locul, trecând el înaintea lui Prolog).

— Deci, luați-vă tălpășița de aici! Pieriți din ochii mei, încotro veți vedea cu ochii. Pe-aci vă e drumul. Că lumea asta mare este o mare poartă de vamă (o vamă veche, chiar străveche, cât și nouă, foarte nouă). Fără margini, o veșnică tranziție între un Prolog și un Epilog inexistenți. Sfârșitul lumii se amână. Sine die.

Marele Tot cel luminos și umbra lui, marele Netot cel umbros

1). — Așadar, să ne înălțăm acum la cer, până la Dumnezeu. Care este Totul. În marele Templu, - casa aceea frumoasă de colo, de sus, din sticlă transparentă din cristal de stâncă. Chiar dacă acum noi venim pe partea lui cea umbrită.

Și iată că la intrare, în antecamera Lui, bătută numai în oglinzi, multiple, și chiar paralele, ne face oficiile de primire și ne conduce un slujitor negru, bronzat la lumină neagră. Pentru că tot acest Cuvânt unic, mare, mare de tot, sau Tot, cel luminos -, are ca umbră groasă a sa pe Netot cel umbros.